

на те органами держави, має передбачати механізм її реалізації та, відповідно, мати ресурси на її виконання, а це прямий обов'язок публічної адміністрації.

Список бібліографічних посилань

1. Коломоець Н. В., Коломоець П. В. Права дитини як об'єкт правової охорони держави // Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ. 2016. № 4 (75). С. 29–34.
2. Служить и защищает. Права человека и гуманитарное право для сил безопасности и правопорядка: Справочное издание. М., 2015. 494 с.
3. Минимальные стандартные правила Организации Объединенных Наций, касающиеся отправления правосудия в отношении несовершеннолетних («Пекинские правила»): междунар. документ от 29 ноябр. 1985 г. // База даних «Законодавство України»/ВР України. URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_211 (дата звернення 02.06.2017).
4. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII // База даних «Законодавство України»/ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19> (дата звернення 02.06.2017).

Одержано 12.06.2017

УДК 342.9(477)

Микола Анатолійович КОМЗЮК,

кандидат юридичних наук, старший викладач кафедри тактичної та тактико-спеціальної підготовки факультету № 3 Харківського національного університету внутрішніх справ, м. Харків;

ORCID: <http://orcid.org/0000-0002-7656-1061>;

Вікторія Юріївна ЦЕБИНОГА,

курсант факультету № 1 Харківського національного університету внутрішніх справ, м. Харків

ПРОБЛЕМИ АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДОЧИНСТВА В УКРАЇНІ В УМОВАХ ПРОВЕДЕННЯ СУДОВОЇ РЕФОРМИ

Доступ до правосуддя та право на судовий захист, а також справедливий судовий розгляд є одними з головних ознак побудови правової держави. Суди в Україні покликані здійснювати правосуддя та захист порушених, оспорюваних конституційних прав, свобод та законних інтересів людини і громадянина.

Відповідно до статті 55 Конституції України від 28.06.1996 року [1] права і свободи людини і громадянина захищаються судом. Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб. Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини. Кожен має право після викорис-

тання всіх національних засобів юридичного захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна. Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Судова реформа 2016 року була покликана не зовнішньо змінити систему судоустрою, а створити таку систему, яка б була здатна швидко та ефективно вирішувати спори у сфері публічно-правових відносин. Саме таку модель закріплено у новому Законі України «Про судоустрій і статус суддів».

Проблеми адміністративного судочинства висвітлені у наукових працях багатьох вчених: В. Б. Авер'янова, Ю. П. Битяка, В. І. Ємельянової, Н. Б. Писаренко, А. Т. Комзюка та ін. На сьогодні вченими аналізується чинне законодавство та коментарі до нього, а також здійснення аналізу практики застосування Кодексу адміністративного судочинства в умовах сучасної реформи в Україні.

Аналіз статті 2 КАС України дає підстави стверджувати, що адміністративне судочинство має на меті захист прав, свобод та інтересів від свавілля та порушення органами державної влади, їх посадовими та службовими особами, а також органами місцевого самоврядування. Відповідно до Рішення Конституційного Суду України до адміністративних судів можуть бути оскаржені будь-які рішення, дії чи бездіяльність суб'єктів владних повноважень, крім випадків, коли щодо таких рішень, дій чи бездіяльності Конституцією чи законами України встановлено інший порядок судового провадження (частина друга статті 2 КАС України). Вичерпний перелік публічно-правових справ, на які не поширюється юрисдикція адміністративних судів, визначено в частині третій статті 17 КАС України.

Реалії сьогодення показують, що при здійсненні адміністративного судочинства виникає ціла низка проблем: перевантаженість судів справами, незакінчена судова реформа, незакінчений конкурс на посади суддів, а також проблеми визначення юрисдикції.

Згідно з частиною другою статті 4 КАС України, юрисдикція адміністративних судів поширюється на всі публічно-правові спори, крім спорів, для яких законом встановлено інший порядок судового вирішення. Необхідно погодитись з думкою В. Б. Авер'янова, що під поняття «всі публічно-правові спори» підпадає набагато ширше коло спорів, ніж ті, в яких однією зі сторін є обов'язково орган виконавчої влади, орган місцевого самоврядування, їхня посадова чи службова особа або інший суб'єкт, який здійснює владні управлінські функції, що прямо передбачено визначенням «справи адміністративної юрисдикції», закріпленими у п. 1 ч. 1 ст. 3 КАС України. Виходячи із вказаної суперечності, справжня компетенція адміністративних судів значно виходить за межі як призначення Кодексу, так і завдань адміністративного судочинства, зазначених у ст. 2 КАС України [3].

Для вирішення вказаних проблем необхідно в першу чергу завершити реформу судової системи, покращити роботу суддівського документообігу, удосконалення організації та діяльності суду, а також покращення правової культури суддівського корпусу при виконанні ними своїх обов'язків.

Таким чином, можна зробити висновок, що Україна перебуває на етапі модернізації судової системи при здійсненні судами адміністративного судочинства. Формування нової системи відповідає умовам сьогодення в умовах розбудови демократичної держави, а адміністративне судочинство повинно відповідати вимогам, принципам здійснення судової влади.

Список бібліографічних посилань

1. Конституція України від 28 червня 1996 року № 254к/96-ВР / Верховна Рада України. // База даних «Законодавство України»/ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80/paran4760#n4760> (дата звернення 02.06.2017).
2. Кодекс адміністративного судочинства України від 06 липня 2005 року № 2747-IV / Верховна Рада України. // База даних «Законодавство України»/ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15> (дата звернення 02.06.2017).
3. Авер'янов В., Лук'янець Д., Педько Ю. Чи забезпечить вітчизняне адміністративне судочинство верховенство права // Віче. 2006. № 7–8. С. 35–39.

Одержано 12.06.2017

УДК 35.078

Павло Борисович КОПТЄВ,

кандидат юридичних наук, заступник начальника з режиму кадрового забезпечення УОС, ГУНП в Харківській області, м. Харків

ПОЛІЦЕЙСЬКЕ ПІКЛУВАННЯ ЯК ПРЕВЕНТИВНИЙ ПОЛІЦЕЙСЬКИЙ ЗАХІД

Проблемам забезпечення прав і свобод людини і громадянина в усі часи приділялося багато уваги як на національному так і на міжнародному рівнях. Міжнародна спільнота вимагає від держав захищати права і свободи та сприяти їх відновленню у разі їх порушення. Права людини перебувають у площині взаємин людини і держави та можуть бути обмежені тільки спеціально уповноваженими на те органами держави та лише у випадках відповідності до закону [1, с. 106]. Такими повноваженнями наразі наділена Національна поліція України в рамках застосування поліцейських заходів.

З прийняттям Закону України «Про Національну поліцію» (далі – Закон) в механізмі забезпечення поліцією правопорядку і громадської безпеки були закріплені поліцейські заходи, які є дією або комплексом дій превентивного або примусового характеру, що обмежує певні права і свободи людини, що застосовується поліцейськими відповідно до закону для